

Petri Jussila

**Erityisiä hetkiä
elämässä**

Erityisiä hetkiä elämässä

Yhdeksän kertomusta hetkistä ja päätöksistä, jotka vaikuttivat päähenkilöiden elämään aivan erityisellä tavalla

Petri Jussila

© 2017 Jussila, Petri

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-907-8

Sisällys

Johdanto

Häiritseviä ajatuksia

Aikakone

Purjevene Baleaareilla

Miehistöä yksi henkilö

Kaikesta ei selviä puhumalla

Sattuuhan sitä paremmissakin perheissä

Viimeisellä rannalla

Kiinteistövälittäjän haastava työ

No brainer keikka

Johdanto

Hyvä lukija

Syksyllä 2017 aloin pitkästä aikaa kirjoittamaan. Ensimmäinen novelli ei itse asiassa koskaan päässyt tähän kirjaan, mutta se antoi minulle taas kipinän kertomusten ideointiin. Mukavaa oli kirjoittaa ja erityisen mukavaa, että sinulla on tämä setti nyt käsissäsi. Toivottavasti saat nautinnollisia lukuhetkiä.

Kertomusten tapahtumat vaikuttavat päähenkilöiden elämään aivan erityisellä tavalla. Joissakin tapauksissa niin että elämä päättyy, joku saa mielenrauhan, toinen ansaitun rangaistuksen ja joku löytää itsensä uudelleen. Oikeassakin elämässä välillä tuntuu, että joskus oikeus voittaa ja välillä taas ei. Näin on myös tämän kirjan tarinoissa. Toisaalta joissakin tarinoissa oikeudella tai oikeutuksella ei ole mitään tekemistä kertomuksen kanssa, tapahtumat vaan tapahtuvat.

Universumilla ei ole kantaa oikeaan tai väärään. Jumalalla, suurella ihmispelintekijällä tai mahtavalla rankaisijalla voi olla, mutteivat he tunnu puuttuvan mihinkään ihmisiä koskeviin asioihin. Ihmiset tekevät omat ratkaisunsa. Maa-ilmalla on epäreilu paikka ja se ei välitä moraalista. Tapahtumat vaan tapahtuvat ja elämme aika- ja tapahtumavirrassa. Olkoonkin, että osa tiedemiehistä on sitä mieltä, että tule-

vaisuus on jo olemassa. Me emme kuitenkaan kohtaloamme tunne ja niinpä kaikki mitä meille tapahtuu, tulee aina täytenä yllätyksenä.

Itse olen sitä mieltä, että on sairaan työlästä luoda tämä meidän universumimme tai ihmispelimme. Eritoten, jos sen loppu on jo valmiina niin mitä järkeä siinä on. Hyötysuhde vaivannäön ja juonen mielenkiinnon välillä on aivan jäätävän huono. Uskon siis siihen, että kukaan ei puutu pelin tai elämämme kulkuun, mutta loppua ei ole kirjoitettu. Tietenkin on myös mahdollista, että kaikkeutemme on syntynyt sattumalta ja lisäksi tulevaisuuskin on jo valmiina. Tämä olisi todella surullista ja aika hanurista.

Novelli kertoo lyhyen hetken, tapahtuman tai tapahtumasarjan tiiviissä muodossa. Kovin syvälle henkilöiden historiaan, syihin ja seurauksiin ei tarinan pituuden vuoksi päästä. Eikä se ole tarkoituskaan. Tuon kun hyväksyy niin lukija voi nauttia itse kertomuksen tapahtumista ja juonenkäänteistä.

Tämän kirjan tarinat on kirjoitettu kieroutunut pilke silmäkulmassa. Tarinat sopivat aikuiseen makuun kerrottavaksi toisilleen mökillä kun sähköt ovat poikki tai telttaretellä ennen nukkumaan menoa. Olen tarkoituksella välttänyt suolimässäilyjä ja verijuhlia ja pyrkinyt tiiviiseen tunnelmaan niin että haluat lukea kunkin tarinan kerralla loppuun.

Toivotan sinulle hyviä lukuhetkiä.

Petri

Häiritseviä ajatuksia

Tero oli töissä Kiinteistöhuolto Järvelä Oy:llä. Yhdessä niistä lukuisista pääkaupunkiseudun pienistä huoltofirminoista, jotka kilpailivat taloyhtiöiden ylläpitotöistä. Kilpailu käytiin, ei niinkään laadulla vaan ihan vaan hinnalla. Halvin yleensä voitti ja se tuntui niin palvelussa taloyhtiöille päin kuin myöskin huoltomiesten palkoissa ja mielialoissa. Teron ja Teron kollegoiden työmoraalia eivät nostaneet epäytytyväiset asiakkaat ja kaikkein vähiten firman ainoan pikkupomon, työnjohtaja Naumasen vittumainen ja epäkiitollinen asenne työntekijöitä kohtaan. Iltapäiväkeikoillekin toimeksiannot tulivat kuin käskynä taivaasta. Niihin ei voinut vastata, että tässä olisi vähän kiire tai lapset pitäisi hakea päiväkodista. Uuteen keikkaan esimerkiksi perjantaina kello 15 piti lähteä marisematta. Päivän venymisestä tai tehdystä työstä ei tullut kiitosta vaan aina jotain olisi pitänyt tehdä reippaammin. Teron nyt ei sinänsä tarvinnut huolia lasten hausta tai muustakaan erityisen vastuullisesta siviilielämästä. Hän asusteli itseksensä Kalliossa pienessä vuokrayksiossä. Töistä päästessä kiire saattoi olla lähinnä kantapaikkoihin Piritorin kulman Lepakkomieheen tai Fleminginkadun Cellaan. Niihinkään ei ollut niin kiire, etteikö kavereita

olisi saanut kiinni juomisessa myöhemmässä vaiheessa ilttaa.

Firmalla oli kohteita siellä täällä Helsingissä, Vantaalla ja jokunen Espoossa. Kukaan huoltomiehistä ei ollut perillä Naumasan systeemistä miten, minne ja kenelle keikkoja tuli. Melko varmaa oli, että digiaika ei ollut Naumasta tavoittanut vaan hän jakeli keikat mutu-tuntumalla ja sattuman kauppana.

Tänään torstaina yksi keikka osui ärsyttävästi juuri samaan taloon kuin missä oli Teron kämppä. Hänen naapurirapun kolmannessa kerroksessa vuosi hana. Ajatus törmätä puolituttuun naapuriin Remontti-Reino kuteissa ja alkaa jutustelemaan huoltotyön tarpeellisuudesta ja omasta ammatinvalinnasta ei houkuttanut. Ei sillä, että Tero olisi halunnut ylläpitää kulissia tai olla jotain muuta mitä oli. Hän oli tullut kotiin naama täynnä suurin piirtein joka viikonloppu viimeisen vuoden ajan. Eli kulissit olivat kaatuneet jo aikaa sitten. Kyse oli vaan siitä, että Teroa ei huvittanut vastailla kenenkään kysymyksiin omasta elämästään. Terolle riitti tuttu kaljaporukka ja muuna aikana televisio. Vierailut vanhempien luona Vuosaaressa olivat nekin pääosin tuskaa. Kaljaporukan Marko oli joskus analysoinut Teroa Introvertiksi, joka on hieman epäsosiaalinen. Riski nähdä tuttu naama tässä rapussa oli kuitenkin pieni. Ei hän tuntenut omasta rapustaankaan varmuudella kuin oman kerroksen kaksi naapuria ja morjesti ensimmäisen kerroksen äijää kun he aina toisinaan eksyivät samaan baariin.

Tero otti autostaan sellaiset välineet mukaan pakkiin, mitä arveli keikalla tarvittavan. Asukkaan kanssa oli sovittu,

että mikäli ketään ei ole kotona, voi huoltomies mennä yleisavaimella sisään. Kolmannessa kerroksessa Tero etsi oven, jossa luki Grönholm ja soitti beigen oven vanhanai-kaista käännettävää ovikelloa. Melko nopeasti oven avasi vaalea nainen, pitkä valkoinen paita päällään. Paita ylettyi vain reisien yläosiin saakka ja muuten jalat olivat paljaat.

- Moi, sä tulit varmaan sen hanan takia, nainen sanoi itsevar-
masti
- Joo, sen takia, Tero vastasi
- Ookoo, tuu sisään. Mä näytän missä se on.

Nainen käveli lyhyen matkan huoneiston läpi Tero peräs-
sään. Tero mittaili naista katseellaan. Nuori nainen oli reilu
parikymppinen, hoikka, hyvin vaalea ja pitkähiuksinen.
Hoikkuudesta huolimatta pakarat keinahtelivat paidan alla.
Tero yritti nähdä näkyikö pikkuhousujen rajaa. Ihanalta
tuntunut muutaman sekunnin mahdollisuus tuijottaa näin
nuorta vähäpukeista naista keskeytyi kun nainen pysähtyi
ja osoitti pienen vessan suihkun hanaa. Hanasta oli tippu-
maisillaan pisara ennen seuraavaa.

- Eli tässäpä tämä murheenkryyni on, nainen sanoi ja osoitti
kädellään hanaa kuin samalla kutsuvasti toiveena, että ole
hyvä, ala töihin.

Helena oli tuntenut Teron tuijotuksen ja se oli tuntunut
epämiellyttävältä. Nelikymppinen likainen äijä ei ollut sel-

lainen, jolle hän halusi poseerata omassa kodissaan. Toisaalta eipä äijän kanssa nyt tarvinnut enempää seurustella. Huoltomies korjaisi hanan ja menisi menojaan. Helena meni keittiöön, laittoi teeveden kiehumaan ja jatkoi kirjan lukemista.

Tero totesi melko nopeasti, että vuoto johtui vain tukkiutuneesta suutinverkosta. Tämä korjaus ei vaatisi edes tiivisteiden vaihtoa. Suihkun vieressä oli naisen pesukone ja likaisten vaatteiden kori. Lisäahtautta tilaan toi pyykkiteline, jossa oli naisen vaatteita kuivumassa. Pyykkitelineellä oli vaaleita paitoja, vaaleat capri-housut ja pikkuhousuja, pitsireunaisia pikkuhousuja. Ne olivat tuon upean pimun pikkuhousuja, huomasi Tero ajattelevansa. Tero vilkuili pesuhuoneen ovelle ja mietti kuinka paljon hän uskaltaisi tuijottaa pyykkejä, ettei asunnon haltija ilmestyisi ovelle ja hän jäisi kiinni kuolaavan ilmeensä kanssa. Hän tuijotti herkeämättä ovelle ja ojensi samalla kättään, hänen oli pakko koskea edes hieman noihin ihanuuksiin.

Helena oli lukenut kokonaisen luvun kirjastaan ja hanan korjaus oli edelleen kesken. Hän ei välttämättä halunnut mennä pesuhuoneeseen, koska häntä ei sinänsä kiinnostanut saada selvitystä mitä kaikkea oli korjattu. Kunhan hana olisi kunnossa ja äijä pihalla niin se riittäisi.

- Miltä siellä näyttää? Helena kysyi keittiöstä
- Tässä on pari juttua vielä ja sitten alkaa olla valmista, Tero vastasi nopeasti, melkein säikähtäneellä äänellä

Kellon ollessa reilusti yli neljän, Tero ei enää kehdannut viivytellä pidempään vaan nousi ylös ja totesi kaiken olevan nyt kunnossa.

- Hienoa kiitos paljon, sanoi Helena ja tuli keittiön ovelle sanomaan hyvästit

Tero katseli naista pitkään. Pitkään on suhteellinen käsite, mutta nyt se oli ajallisesti neljä-viisi sekuntia. Sellainen aika joka tuntuu katseen kohteesta, ventovieraan tuijottaessa hyvin kiusalliselta. Tero ei niinkään yrittänyt saada vasta-kaikuna flirttailevaa katsetta vaan hän halusi muistaa naisen muodot, kohoumat ja kauniit kasvot.

Kun viimeinkin ulko-ovi oli mennyt kiinni, Helena oli vihainen itselleen, miksei hän ollut mennyt laittamaan heti huoltoajän tultua jalkaansa jotakin lökäreitä. Kesken jäänyt kirja oli vienyt huomion ja yhtäkkiä hän olikin poseeraamassa keittiön ovella. Helena käveli pesuhuoneeseen ja totesi suihkun hanan olevan nyt kunnossa. Samalla hän kokeili pestyjä vaaleita pyykkejä ja tunsu niiden olevan kuivia. Kirjopyykin voisi laittaa nyt koneeseen. Konetta täyttäessä Helena ei löytänyt pyykkikorista tummia La Perlan pikkuhousuja, mutta arveli niiden olevan makuuhuoneen lattialla sängyn vieressä, mihin aina kerääntyy likaisia vaatteita.

Vietyään viiden aikaan firman auton työpaikalle, Tero varmistui asiakastaloyhtiöiden huoltorekisteristä, että Helena asuu yksin. Hän oli jo selvittänyt naisen nimen: Helena Grönholm. Hän oli myös soittanut numerotiedusteluun ja todennut osoitteessa olevan vain yhden puhelinnumeron.

Yöllä Tero ei meinannut saada unta. Perverssit, ilkeät ajatukset vaivasivat häntä. Sellaisia ajatuksia ei saisi olla. Ne olivat vääriä ajatuksia. Salaisia ajatuksia, joita ei voi avata kenellekään, eikä koskaan toteuttaa. Väärien ajatusten hylkääminen olisi ollut ehkä helpompaa, jos välimatkaa olisi ollut enemmän, mutta ajatusten kohde oli niin lähellä. Naista pystyisi seuraamaan ihan tästä vierestä. Mitä enemmän vääriä ajatuksia ajattelee, sitä pienemmäksi käy matka niiden toteuttamiseen.

Perjantai-päivän Tero oli töissä normaalisti. Iltapäivästä hän todella toivoi ettei Naumanen soittaisi loppuviikon nakkikeikkakäskyä, eikä soittanut. Tällä viikolla joku muu sai lyhentää viikonloppuaan perjantai ylitöillä. Tero suuntasi suoraan töistä kahvila Ruusuun. Nyt ei mentykään tutun porukan kanssa kaljalle vaan yksin kahville. Kahvila Ruusu oli toisella puolella katua kuin Helenan rappu. Kahvilan ikkunapaikalta oli suora näkyvyys muutaman kymmen metrin päässä olevalle ovelle. Edellisen yön aikana ajatus oli kypsynyt niin pitkälle, ettei sitä voinut olla toteuttamatta. Kiusaus oli suurempi kuin riski. Terolla oli taloyhtiöön työn kautta yleisavain. Toki avainnippu palautetaan aina lukittuun kaappiin, mutta yksi oikea avain nipusta pois ja kukaan ei huomaa mitään.

Oli hankalaa varjostaa ovea kun kahvia hakiessa täytyi vilkuilla ikkunasta ja vessatauot olivat erityisen huolestuttavia. Jos tilaisuus kävelisi juuri silloin ohi, hän olisi täällä turhaan koko illan. Hesari tuli luettua sivusilmällä hyvin huolellisesti. Kello alkoi lähestyä kahdeksaa. Kahvilan ovesta luki:

Kirjan tarinat ovat aikuiseen makuun kirjoitettuja iltasatuja. Kirjassa on yhdeksän omaa tarinaansa. Ne kertovat tarinan päähenkilön elämän aivan erityisistä hetkistä ja ajanjaksoista. Kuten elämässä muutenkin niin välillä tuntuu, että oikeus voittaa ja välillä taas ei. Universumilla ei ole tähän kantaa. Ihmiset tekevät omat ratkaisunsa.

Jokainen lukija löytää kirjan tarinoista varmasti oman suosikkinsa.

